

SVERIGES RUNINSKRIFTER

UTGIFNA AF

KUNGL. VITTERHETS HISTORIE OCH ANTIKVITETS AKADEMIEN

FÖRSTA BANDET

ÖLANDS RUNINSKRIFTER

GRANSKADE OCH TOLKADE

AF

SVEN SÖDERBERG OCH ERIK BRATE

STOCKHOLM

KUNGL. BOKTRYCKERIET. P. A. NORSTEDT & SÖNER

1900—1906

[111410]

13. Södra Myckleby.

Pl. IX. Fig. 13.

Literatur: L. 1315. — B. 1070. — Rhezelius, *Monumenta Runica in Ölandia*, konceptet nr 12, utskriften nr 31. — Linnés *Öländska och Gotländska Resa*, s. 78. — Ahlqvist, *Ölands Historia*, II, 2, s. 173. — S. Bugge, *ATS*, X, s. 101.

Den fig. 13, pl. IX afbildade runbullen har varit ett ansenligt, imponerande minnesmärke. Linné, som omtalar denna runsten och meddelar några af dess runor, säger att den var »så hög, att man måste sitta på hästen, om man ville bjuda till att läsa något på honom.»

Enligt Rhezelius stod stenen ett stenkast norr om Södra Myckleby kyrka, förmodligen vid landsvägen. Inskriftsidan var vänd mot sydost. Stenen hade en höjd af 4 alnar (2,37 m) och en bredd vid marken af 7 kvarter (1,04 m), nära midten var bredden något större.²

Stenen var förstörd redan på Ahlqvists tid, så att vår kännedom om inskriften hvilar på teckningarna hos Rhezelius och i Bautil. Det är den förres teckning i konceptet af hans *Monumenta Runica in Ölandia*, som blifvit reproducerad i vår fig. 13. Inskriften har varit otydlig och svårläst, och Rhezelius säger, att ingen före honom vetat af, att runor voro inristade på stenen. Då han icke nämner något om att stenen var skadad, har otydligheten förmodligen berott derpå, att inskriften varit grundt inristad på en skrofflig yta.³ Af det som varit inristadt på nedre tredjedelen af stenen har

¹ L.¹ 689 = B. 586 har **broþur**, men L. har icke haft någon annan källa än Bautil. Dybeck 8:0 6 har **bupur**, men samma inskrift har äfven i andra ord utelemnat runtecken (**felha** = *félagha*), så att detta **bupur** icke är bevisande. — Om bortfall af *r* på grund af dissimilation jemför Noreen, *Arkiv for Nordisk Filologi* V, 389.

² Rhezelii mått öfverensstämmer med måtten i Bautil.

³ Jemför vår beskrifning af runstenen vid norra ändan af Bågby bro i Gärdslösa socken, L. 1302.

Rhezelius kunnat upptäcka blott en enda runa; på teckningen i Bautil är denna del af ytan helt och hållet blank.

Enligt Rhezelii teckning i konceptet hade den läsbara delen af inskriften detta utseende:

— — — ↑ — — — RIIINTI : HTHT · HTT × HTT · HTTRTR · V[†] —
                           5   10   15   20   25
 — — — t — — — reisti : stein · lina × eftir · stürkär · f(a) — — —
                           5   10   15   20   25

Den första, ensamt stående runan saknas i B. Runan 3 är enligt B. †. Runorna 13—16 äro i Bautil RII, och detta har äfven Rhezelius i Utskriften. Men det är tydligt, att den mycket afvikande läsart, som Rhezelius har i sin första teckning, i konceptet, är i det närmaste riktig; ty stenen har tydligen haft HTT, och det är endast den första runan som Rhezelius ej kunnat fullständigt dechiffrera. — Runan 29 kan enligt Rhezelii teckning i konceptet vara V eller V, i det stycket mellan kännestreck och stafven är skadadt. I Bautil är runan V. Den följande runan (sista lästa tecknet) är i Bautil ett tydligt †; Rhezelius har här endast ett fragment af en runa.

Fonetisk transskription: — — — *reisti stein þenna æftir Styrkär, fa(ður)* — — —.
 »— — reste denna sten efter Styrkär, fa(der) — —».

B. MYCKLEBY. ÖL.

13.

Lang-4 alvar

